

Й через роки живе в душі прекрасний спомин...

БУЛО це майже сорок років тому, 1 вересня 1965 року в поліській глибинці, у Володимирці, відкривається дитяча музична школа. Власне кажучи, приміщення, як такого, не було. Перші уроки по класу фортепіано, акордеона, баяна та сольфеджіо проходили в будинку культури.

Зачинателями цієї прекрасної справи – навчання дітей поліщуків музиці на професійній основі – стало подружжя Москальців (Єфросинія Михайлівна та світлої пам'яті Василь Панасович, який багато років був незмінним директором) і викладач фортепіано Євгенія Іванівна Березюк.

Згодом перебрались до власного приміщення і почали його обживати. Цікавим видався перший набір учнів: до першого класу записали дітей від семи до дванадцяти років.

Нелегкими були перші кроки становлення, та пам'ятні вони мені якимось особливим ентузіазмом, який від учителів передавався учням. Своїх інструментів діти не мали, тож допізна у школі світилися вікна та звучала музика. Прибиральниці тьотя Галя та тьотя Віра терпляче чекали, коли закінчиться остання зміна.

Перед педагогами стояло завдання не лише навчити першокласників азів музичної премудрості, але й сформувати ко-

лектив, закласти гарні традиції. І з цим завданням вони справились блискуче: через дев'ять місяців навчання школа дала свій перший звітний концерт. На сцені районного будинку культури співав хор, грав оркестр народних інструментів, виступали ансамблі та солісти – і всі вони були першокласниками!

НАШЕ життя було насиченим і цікавим. Пам'ятаю, як ми готувались до звітних концертів! Як вболівали один за одного! Любили брати участь у

творилось таїнство струнної симфонії.

Викладач скрипки Сергій Мітін залучав старшокласників-піаністів акомпанувати своїм скрипалям – учням молодших класів. Окрім навчальних навичок, це згуртовувало дітей, піднімало їхню самооцінку, виховувало почуття відповідальності.

Пригадую поїздку з концертом у Красносілля навесні 1971 року. Виносили із школи фортепіано, вантажили його на автомашину, везли разом з нами в село (а ми на ходу

піднесенням.

ЛИНУЛИ весни за веснами, минали роки невтомної, наполегливої праці, творчих пошуків. Школа розширилась. Опанували діти нові інструменти: духові, домру, бандуру, скрипку. Бажаючих навчатись було багато, тож відкриваються філіали музичної школи у Каноничах, Рафалівці, Озері. Поповнювався колектив новими силами. А перші залишалися на своєму нелегкому посту. Вони й досі щедро діляться з дітьми своїм талантом і вмінням: Тамара і Кузьма Смолярі, Андрій Ішук.

Школа в глибинці багато дала своїм вихованцям. І не даремно з того першого набору справою свого життя обрали музичну педагогіку Тетяна Воробей, Світлана Леошик, Галина Кухарчук, Галина Росицька, Людмила Раб... Важко поррахувати, скільки ще згодом молодих і талановитих її випускників, здобувши відповідну освіту, поверталися до своєї Alma Mater чи їхали в інші місця, щоб вести у прекрасний світ музики нові покоління.

Та це вже зовсім інша історія...

Музична школа 50-х років
Володимирецької
музичної школи.

Фото

Олексія Городного.

творчих експериментах, які проводили наші педагоги. Василь Панасович, розписуючи твори для оркестру народних інструментів, міг туди ввести і фортепіано. Нам, піаністам, це було дуже до вподоби, бо таким чином прилучались до того великого оркестрового братства, де

в чотири руки намагались перевірити свою віртуозність на клавіатурі цього багатотраждального фортепіано, заносили в клуб... Нам було спогодах навчання у Володимирецькій музичній школі завжди пов'язується з якоюсь особливо теплою, приязною атмосферою і